

Sygn. akt III AUa 2249/13

POSTANOWIENIE

10 lipca 2014

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak
Sędziowie:	SSA Daria Stanek SSA Małgorzata Gerszewska (spr.)
Protokolant:	stażysta Sylwia Gruba

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2014 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy K. Z.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w G.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji K. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 lipca 2013 r., sygn. akt VIII U 640/13

postanawia:

uchylić zaskarżony wyrok i odrzucić odwołanie.

Sygn. akt III AUa 2249/13

UZASADNIENIE

Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w G. decyzją z dnia 1 marca 2013 r. dokonał waloryzacji emerytury wojskowej przysługującej K. Z. przy zastosowaniu wskaźnika waloryzacji 104,00% ustalając wysokość świadczenia na 3.475,75 zł. Procentowy wymiar emerytury, przy zachowaniu zasady nieprzekraczania 75% podstawy wymiaru, wyniósł 75% w tym: 85,28% z tytułu wysługi emerytalnej i 15% zwiększenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową.

W odwołaniu od powyższej decyzji K. Z. zarzucił pozwanemu, że dokonując waloryzacji nie uwzględnił przysługującego mu dodatku z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową czym naruszył art. 15 ust. 4 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66). Odwołujący się podkreślił, że przepisy ograniczające wysokość świadczenia do 75% podstawy wymiaru są niezgodne z art. 32

Konstytucji. W związku z tym ostatnim zarzutem wniósł o wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie konstytucyjności wskazanych przepisów prawa.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od wnioskodawcy na jego rzecz kwoty 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany wskazał na mylne interpretowanie przez wnioskodawcę pojęcia podstawy wymiaru świadczenia wyjaśniając jednocześnie, co stanowi tę podstawę i że w zaskarżonej decyzji została ona ustalona zgodnie z obowiązującymi przepisami tj. art. 18 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin.

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku - VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie i zasądził od K. Z. na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wskazując następujące motywy rozstrzygnięcia:

K. Z. w dniu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej tj. 25 lutego 2003 r. został przyporządkowany do grupy uposażenia U-18. Decyzją z dnia 16 kwietnia 2003 r. wojskowy organ emerytalny ustalił wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 marca 2003r. i jego wysokość na 75% podstawy wymiaru. Wypłatę świadczenia wstrzymano na podstawie art. 41 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin.

Po zaliczeniu skarżącego (orzeczeniem z dnia 25 lipca 2003 r. wydanym przez Terenową Wojskową Komisję Lekarską w G.) do trzeciej grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową decyzją z dnia 26 sierpnia 2003r. pozwany przyznał mu prawo do wojskowej renty inwalidzkiej. Wypłatę tego świadczenia wstrzymano, bowiem korzystniejszym świadczeniem była emerytura. Wypłata emerytury wojskowej podjęta została od dnia 1 marca 2004 r.

Decyzją z dnia 1 marca 2013 r. – zaskarżoną w niniejszym postępowaniu – dokonano waloryzacji świadczenia emerytalnego K. Z. przy zastosowaniu wskaźnika waloryzacji 104,00%. Procentowy wymiar emerytury wyniósł 75%.

Sąd I instancji uznał odwołanie ubezpieczonego za nieuzasadnione podkreślając, że skarżący kwestionował prawidłowość decyzji wydanej przez Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego pod kątem zgodności zastosowanych w jego sprawie przepisów art. 15 ust. 4 oraz art. 17 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. z Konstytucją RP, skutkującą niewypłaceniem mu 15% dodatku z tytułu posiadania inwalidztwa w związku ze służbą wojskową.

Sąd Okręgowy w dalszych motywach rozstrzygnięcia przywołał treść art. 5 - 6, art. 15, art. 17 i art. 18 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Zwrócił również uwagę na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008 r. w sprawie II UZP 6/07 (OSNP 2008/9-10/139) wyjaśniającą, iż emerytura wojskowa wraz z podwyższeniem z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą, przewidzianym w art. 15 ust. 4 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin nie może przekroczyć 75% podstawy jej wymiaru (art. 18 ust. 1 tej ustawy). Zgodnie z art. 6 ustawy, wskazał dalej Sąd, emerytury i renty oraz podstawy ich wymiaru podlegają waloryzacji na zasadach i w terminach przewidzianych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej ustawa FUS). Stosownie zaś do treści art. 88 ustawy FUS emerytury i renty są corocznie waloryzowane od dnia 1 marca roku kalendarzowego poprzez pomnożenie kwoty świadczenia i podstawy wymiaru przez wskaźnik waloryzacji. W 2013 r. wskaźnik waloryzacji został ustalony na 104,00% (komunikatem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 13 lutego 2013 r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2013 r. – Monitor Polski z dnia 14 lutego 2013 r.). Reasumując Sąd stwierdził, że Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego wydając zaskarżoną decyzję dokonał prawidłowego rozstrzygnięcia.

W tym stanie rzeczy, Sąd oddalił odwołanie na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc, zaś o kosztach postępowania orzekł zgodnie z art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc w zw. z § 2 ust. 2, § 4 ust. 1 i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy udzielonej przez radcę prawnego z urzędu uwzględniając zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i nakład pracy pełnomocnika pozwanego.

Apelację od tego wyroku wywiódł wnioskodawca K. Z. zaskarżając go w całości.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał na wadliwość przepisu art. 15 ust. 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, która klóci się art. 17 i art. 18 ustawy emerytalnej z dnia 10 grudnia 1993 r. a przede wszystkim z wyrażoną w art. 32 Konstytucji RP zasadą równości obywateli wobec prawa. Na poparcie swego stanowiska skarżący przywołał szereg orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego i wnioskował o skierowanie przedmiotowej sprawy do Trybunału Konstytucyjnego celem zbadanie konstytucyjności przepisów prawa zawartych w art. 15 ust. 4 w zw. z art. 17 i art. 18 ustawy emerytalnej z art. 2 i art. 32 Konstytucji RP.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie podlega merytorycznemu rozpoznaniu z uwagi na stwierdzoną z urzędu nieważność postępowania. Stosownie do treści w art. 379 pkt 3 kpc nieważność postępowania zachodzi jeżeli o to samo roszczenie między tymi samymi stronami toczy się sprawa wcześniej wszczęta, albo jeżeli sprawa taka została już prawomocnie osądzona.

W niniejszej sprawie decyzją z dnia 1 marca 2013 r. wojskowy organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury K. Z. zgodnie z treścią art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, na zasadach i w terminach przewidzianych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyjmując wskaźnik waloryzacji 104,00 %. Odwołując się od przedmiotowej decyzji skarżący nie kwestionował przyjętego przez pozwanego wskaźnika waloryzacji lecz zarzucił mu naruszenie art. 15 ust. 4 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin poprzez niepodwyższenia podstawy wymiaru świadczenia o 15% wobec stwierdzonego inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową. Z akt emerytalnych ubezpieczonego wynika, że żądanie podwyższenia wskaźnika podstawy wymiaru emerytury zgłaszał już wcześniej – odwołując się od kolejnych decyzji waloryzacyjnych. Odwołanie złożone od decyzji z dnia 1 marca 2013 r. powiela zarzuty już wcześniej kierowane przez K. Z. do wydanych przez organ rentowy decyzji waloryzacyjnych jest zatem tożsame (w zakresie przedmiotowym i podmiotowym) z żądaniem ubezpieczonego podwyższenia podstawy wymiaru emerytury o 15% z uwagi na inwalidztwo pozostające w związku ze służbą wojskową, a które zostało już prawomocnie rozstrzygnięte (ostatnio wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 23 listopada 2011 r., sygn. akt VIIIU 1386/11 i wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 lipca 2013 r., sygn. akt III AUa 308/12).

Zgodnie z treścią art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuca pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Przedmiotowa tożsamość roszczeń w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. zachodzi wówczas, gdy między tymi samymi stronami, przed dwoma polskimi sądami toczyły się dwa odrębne postępowania, w których powód występował przeciw pozwanemu z identycznymi roszczeniami (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2007 r. V CSK 388/06 Palestra 2007/5-6/294).

Podkreślić należy, że stosownie do treści art. 366 kpc prawomocny wyrok ma powagę rzeczy osądzonej, tylko co do tego, co stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia w związku z podstawą sporu, a ponadto tylko pomiędzy tymi samymi stronami. Powaga rzeczy osądzonej (res iudicata) zachodzi wówczas, gdy w sprawie już osądzonej prawomocnym wyrokiem oraz w sprawie później wniesionej występuje tożsamość stron oraz identyczność przedmiotów rozstrzygnięcia w związku z podstawami obu powództw. Sąd, badając czy nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, powinien ustalić, czy po uprawomocnieniu się poprzedniego orzeczenia zaszła tego rodzaju zmiana okoliczności faktycznych sprawy, która mimo tożsamości żądania nowego pozwu z żądaniem zgłoszonym w poprzednim procesie - uzasadnia rozpatrzenie tej samej sprawy w nowym procesie.

W postanowieniu z dnia 9 czerwca 1971 r. (II CZ 59/71, OSNC 1971/12/226) Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. należy interpretować w powiązaniu z art. 366 k.p.c., z czego wynika, że tożsamość roszczenia w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. zachodzi tylko wówczas, gdy identyczne są nie tylko przedmiot, ale i podstawa sporu. Z treści uzasadnienia do tego orzeczenia wynika, iż nie można wywodzić wniosku, że o zawisłości sprawy (powadze rzeczy osądzonej) decyduje tożsamość podstawy prawnej, a nie faktycznej. Przedmiotowe granice zawisłości sporu wyznaczają: żądanie udzielenia ochrony prawnej w sposób i w zakresie wskazanym w pozwie oraz podstawa faktyczna żądania.

W rozpatrywanej sprawie zostały spełnione powyższe przesłanki tożsamości roszczenia, na skutek wcześniejszych prawomocnie zakończonych postępowań przed Sądem Okręgowym w Gdańsku i Sądem Apelacyjnym w Gdańsku (m.in. w sprawach o sygn. akt VIII U 1993/08, XVU 2792/09, VIIIU 1386/11, III AUa 163/09, III AUa 308/12) w przedmiocie waloryzacji świadczenia emerytalnego ubezpieczonego z uwzględnieniem podwyższenia podstawy wymiaru świadczenia o 15%. Powyższe oznacza, że zaistniały podstawy do odrzucenia przez Sąd Okręgowy odwołania ubezpieczonego z dnia 28 marca 2013 r. na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 kpc bowiem ubezpieczony nie powołał nowych dowodów na okoliczność waloryzacji świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem podwyższenia wskutek inwalidztwa pozostające w związku ze służbą wojskową.

W tym stanie rzeczy Sąd II instancji rozpoznający apelację obowiązany był postąpić stosownie do regulacji zawartej w art. 378 § 1 w zw. z art. 379 pkt 3 kpc, a więc uchylić z urzędu zaskarżony wyrok i odrzucić odwołania na zasadzie art. 386 § 3 kpc.